

Gora kliče!

Barbara Reya

► Med planinstvom in menedžmentom je veliko vzporednic – potrebni so predhodna priprava, medsebojno zaupanje, poznavanje svojih zmoglosti in sposobnost izbrati pravo smer, tudi če to pomeni vrnitev nazaj.

Klaus Schuster

mojakariera@finance.si

Obrat, zaupanje, priprava. Tri kreposti v gorah. Zakaj je vsako leto toliko mrtvih v gorah in v menedžmentu. Le zato, ker jih toliko ne obvlada teh treh preprostih pravil?

Pravi planinci bodo porekli: Grossglockner pa res ni nič posebnega! Kljub temu sem se pred kratkim povzpел nanj in se naučil mnogo stvari o menedžmentu. Na višini 3.550 metrov smo Jana, Miha, Joul in jaz denimo naleteli na tablo z napisom: »Prostor za malico, 3.550 metrov. Tri ure vzpona od Stüdllove kočice. Če ste prekoračili ta okvirni čas, vam svetujemo, da se obrnete.«

Za spremembo smeri je potreben pogum

Wiedeking tega znaka ni prebral. Tudi Zumwinkel in Schrempp ga nista. Spregledali so točko, na kateri bi se morali obrniti. Vsak dan jih posnema na tisoče ljudi. Ne tako spektakularno, a enako usodno. Kdor spregleda mesto, kjer bi se moral obrniti, nadaljuje projekte, ki bi jih bilo treba že zdavnaj končati. Za slabim denarjem meče dobrega. Vloga v stvari, ki lahko privedejo samo do zatona. Bik v Pamploni divja po ulici premočrtno kot val. Menedžer bi se moral od živine razlikovati. Moral bi se znati obrniti,

Zakaj tega ne znajo niti tisti, ki zaslužijo milijone? Ker pogum nima z milijoni nič opraviti. Pogum namreč potrebuješ, da znaš reči: »Ljudje, sprememba smeri!« Ta pogum lahko vadimo vsak dan. V majhnih stvareh. Da bi se znali obrniti v velikih, preden bi nas to stalo glavo.

Naučite se zaupati na pravih področjih

Se ena vzporednica med planinstvom in menedžmentom je zaupanje. Poznam menedžerko, ki svojim uslužbenecem ne zaupa. Odvzame jim vsako dobro zamisel in jo raje uresniči sama. Potem je prepričana, da je dobro izvedena. Ženska se ni nikoli navezala. Kajti v navezi ne moreš drugače, kakor da zaupaš svojemu tovarišu. Zato si ga skrbno izbereš.

Seveda ne smemo slepo zaupati nobenemu človeku. To bi bilo neumno. A prav tako neumno je, če o vsakem človeku brez omejitev dvomimo. Če za zdaj zanemarimo vse druge slabosti takšnega nezaupanja, ali menite, da je ta menedžerka zadovoljna s svojim delom? Nikakor. Kako neki, ko pa jo obdajajo »sami idioti«, kakor včasih potoži. Seveda večina uslužbenecv ni utelešenje prizadevnosti in podjetniškega mišljenja. A kdor uslužbenca obravnava kot idiote, bo kmalu obdan le še z njimi. Bolje je za vsakega uslužbenca določiti tisto področje, na katerem mu lahko zaupamo. Se pravi tisto tematsko in storitveno podro-

čje, na katerem mu je mogoče zaupati brez nevarnosti.

Na pot ne brez nahrbtnika

Tretja vzporednica med planinstvom in menedžmentom je nahrbtnik. Noben pohodnik ali hribolazec ne gre na pot brez tega. Menedžerji to počno nenehno. »Dobro jutro, gospa Müller. Kaj je torej danes na sporedu?« Kar pomeni, da se menedžer ni pripravil. Vem, za to danes nimamo več časa. Na večini srečanj je zaradi tega 70 odstotkov udeležencev povsem nepripravljenih. Če znova ne omenjamo, kako neučinkovito je to, se vprašajmo, ali je zadeva komu v veselje. Da mora kar tako improvizirati? Tega si ne znam predstavljati.

Obrat, zaupanje, priprava

Obrat, zaupanje, priprava. Tri kreposti v gorah. Zakaj je vsako leto toliko mrtvih v gorah in v menedžmentu le zato, ker jih toliko ne obvlada teh treh preprostih pravil? Ker se je hudičevo težko obrniti le malo pred dozdevnim naskokom na vrh. Ker je težko pravilno odmerjati zaupanje. In ker si zlahka narediš sramoto, če se kot edini na sestanku vnaprej pripraviš. Saj so vendar vsi drugi prišli nepripravljeni.

Pravi naskakovalci vrha so zelo osamljeni, a izredno ekskluzivni. Poznam izredno malo menedžerjev, ki se znajo obrniti, zaupati in se pripraviti. So v trajnem nasprotju z zatohlo množico tudi v menedžmentu, ki se skozi

svetovno zgodovino sprehaja tako, da se ne zna obrniti, je nezaupljiva in nepripravljena. Natanko tako je, kot v Jonatanu Livingstonu Galebu pravi Richard Bach: »Kar si je nekoč želel za svojo jato, je dosegel le zase – in ni obžaloval cene, ki jo je za to plačal.« V stalnem nasprotju s svetom, ki je že zdavnaj zavrgel vsa merila, pravila in načela zdravega človeškega razuma. S svetom, ki se ne zna več obrniti, v katerem vlada nezaupanje in ki se nepripravljen spotika iz ene katastrofe v drugo. S svetom, polnim turistov.

Kadar oddaljeni oblaki v gorah napovedujejo neurje, turisti živahno švedrajo naprej. Zasmehujejo izkušene planince, ki se čuječe obrne. Ko mora te neumne turiste tri ure pozneje reševati gorska reševalna služba ali razbiti ležijo v breznu, se ob tem ne naslaja. Občuti neprimerno boljši občutek, da je svojo stvar opravil dobro in pravilno, dostojno in razumno. Naj neumni turisti ustvarijo milijarde špekulativnega dobička in naj se domnevni paradni menedžerji zašpekulirajo v megalomanski želji po višavah – obračun sledi ob koncu. In ob koncu niso bili težnja po širjenju brez točke, na kateri bi se človek obrnil, nezaupanje in pomanjkljiva priprava še nikoli uspešni. Zato ta pravila za v gore obstajajo. Izkazala so se. Ščitijo. A le razumneja.

► Klaus Schuster je direktor lastnega svetovnega podjetja, coach in avtor strokovnih publikacij.